

Les 1a - Inleiding tot Romeine

1. Inleiding

Daar word algemeen aanvaar dat die brief aan die Romeine een van die belangrikste Christelike geskrifte is. Die krag daarvan is telkens op kritieke punte in die geskiedenis van die Christelike kerk gedemonstreer. Augustinus van Hippo het byvoorbeeld tot bekering gekom deur 'n gedeelte uit hierdie brief te lees, en sodoende het 'n tydperk van die grootste belang vir die kerk begin. Dit is nie te vergesog om te sê dat Martin Luther se geestelike ervaring op 'n later tydstip gevorm is deur sy greep op wat Paulus in hierdie sendingsbrief sê nie. Die Hervorming kan beskou word as die ontketening van nuwe geestelike lewe as gevolg van 'n hernieude begrip van die leer in Romeine.

Die nederige gelowige vind ook inspirasie en rigting in hierdie bladsye. Romeine is nie 'n maklike boek nie. Maar dit het nog altyd ryke dividende opgelewer aan enigiemand wat die tyd geneem het om dit ernstig te bestudeer, en dit doen steeds.

2. Skrywer

Die brief self maak aanspraak daarop dat dit deur die apostel Paulus geskryf is (1:1), en dit lyk asof geen ernstige beswaar ooit teen hierdie bewering ingebring is nie.

3. Eerste aanhoorders

Soos dit daar staan, is die brief aan die kerk in Rome gerig (1:7, 15). Dit word ondersteun deur die geografiese aantekening waarin Paulus skryf dat hy na Spanje gaan en voortgaan: “Ek hoop om jou te besoek terwyl ek deurgaam” (15:24).

Ons het geen presiese inligting oor hoe en wanneer en deur wie die kerk in Rome gestig is nie. Handeling 2:10 vertel ons dat besoekers van Rome onder diegene in Jerusalem was wat die Christene hoor preek het op Pinksterdag. Daar is niks onwaarskynlik in die voorstel dat sommige van hulle op Petrus se preek gereageer het en Christene geword het nie, alhoewel ons dadelik moet byvoeg dat ons geen kennis hiervan het nie. Daar is 'n tradisie dat Petrus en Paulus die kerk gestig het. Maar hierdie brief wys dat die kerk in Rome gefloreer het lank voordat Paulus daardie stad besoek het. As Petrus die stigter was in dieselfde sin as Paulus, kan dit net beteken dat hy in die kerk belanggestel het, dat hy dit dalk een of ander tyd besoek het en dat dit sy leer aanvaar het. Dit kan nie beteken dat hy verantwoordelik was vir die eerste bekeerlinge daarvan nie. Dit is in elk geval onwaarskynlik, want Petrus se primêre verantwoordelikheid was teenoor die Jode, net soos Paulus s'n aan die heidene was (Gal. 2:7–8). Dit is uiters onwaarskynlik dat Petrus hom in Rome gevestig het as biskop van die kerk soos sommige tradisies geld, want dit lyk of hy 'n swerwende bediening uitgeoefen het (1 Kor. 9:5). Daar is geen rekord dat hy ooit êrens gaan vestig het nie. Wat Paulus betref, is dit onmoontlik om vas te stel dat hy baie te doen gehad het met die kerk in Rome in sy vroeë jare. Toe hy hierdie brief geskryf het, was hy nog nooit in Rome nie (1:10–13), en hy maak dit duidelik dat daar reeds 'n beduidende groep gelowiges daar was (1:6, 7, 8; 15:14).

Dit wil voorkom asof die redelik groot groep Jode in Rome gemengde gevoelens oor die Christendom gehad het. Sommige het Christus gevolg. Maar ander het so gewelddadig beswaar gemaak dat daar onluste was. Orosius se datering hiervan in 49 nC word algemeen aanvaar, so die gedeelte dui op 'n vroeë vestiging van die kerk in die hoofstad.

'n Vroeë vestiging word ook aangedui deur die feit dat Paulus sê dat hy hulle lankal wou besoek (1:13).

4. Datum en plek

Dit lyk asof die brief in Korinte geskryf is. Paulus prys Febe, 'n dame van Kenchraea, die hawe van daardie stad (16:1). Sy gasheer is Gajus (16:23), en Gaius is die naam van 'n man wat Paulus in Korinte gedoop het (1 Kor. 1:14). Erastus, Timoteus en Sopater was saam met Paulus toe Romeine geskryf is (16:21, 23) en ook toe hy in Griekeland was (Handelinge 19:22; 20:2–4). Albei kere was Paulus van plan om na Jerusalem en daarna na Rome te gaan (Hand. 19:21; Rom. 15:24–26, 28). Die doel van sy onmiddellike reis was om geld na die arme heiliges in Jerusalem te neem (Hand. 24:17; Rom. 15:26–28). Dit alles maak die aanname dat Paulus uit Korinte geskryf het net voor hy na Jerusalem gereis het.

Die vaste punt vir Pauliniese chronologie is die prokonsulskap van Gallio in Korinte, want daar is 'n inskripsie wat ons vertel dat hierdie man in die amp was in 52 nC. Ons weet nie presies op watter stadium Paulus voor Gallio gebring is nie (Hand. 18:12). As Paulus in die somer van 51 nC voor Gallio was en in die herfs na Antiogië vertrek het (Hand 18:18–22), sou sy terugkeer na Galasië (Hand 18:23) in die volgende lente wees, dié van 52 nC. Besoeke aan die kerke en reis na Efese sou hom in die herfsperiode na daardie stad bring. Hy het drie maande daar gebly (Hand. 19:8) en toe glo nog twee jaar (Hand. 19:10; vgl. 20:31). Dit bring ons by 55 nC.

5. Sentrale boodskap

Teen die tyd dat hy hierdie brief geskryf het, was Paulus 'n Christelike prediker vir iets soos 20 jaar. Hy het drie maande gehad sonder dringende verpligtinge (Handelinge 20:3). Hy kon heel moontlik gevoel het dat dit 'n goeie tyd was, aangesien die geprojekteerde besoek aan Rome 'n goeie geleentheid was, om 'n opsomming van die evangelie en die gevolge daarvan soos hy dit verstaan het, in orde te stel.

Romeine bied nie veel wat nuut is nie. In sy vroeëre geskrifte het Paulus uitdrukking gegee aan baie van die temas wat hy in hierdie sendbrief ontwikkel. Maar daar is 'n volgehoue diepte in Romeine wat ongeëwenaard is, en 'n konsentrasie op die groot, sentrale leerstellings van die Christelike geloof. Wanneer hierdie groot gedagtes uit die oog verloor word, is wat oorbly nie outentieke Christenskap nie. Maar wanneer hulle bevestig word, word noodsaaklike Christenskap verkondig. Miskien is dit hoekom Romeine 'n manier het om enige tyd na vore te kom van herlewing van lewensbelangrike Christendom.

6. Bronne

1. Morris, L. (1988). [*The Epistle to the Romans*](#) (p. 20). Grand Rapids, MI; Leicester, England: W.B. Eerdmans; Inter-Varsity Press.